

Охорона природи в Україні

Бухно Людмила

Конституція України

Стаття 50. *Кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди.*

Кожному гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення. Така інформація ніким не може бути засекречена.

Іващенко Марина

Стаття 7. *Освіта і виховання в галузі охорони навколишнього природного середовища*

Підвищення екологічної культури суспільства і професійна підготовка спеціалістів забезпечуються загальною обов'язковою комплексною освітою та вихованням в галузі охорони навколишнього природного середовища, в тому числі в дошкільних дитячих закладах, в системі загальної середньої, професійної та вищої освіти, підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів.

Екологічні знання є обов'язковою кваліфікаційною вимогою для всіх посадових осіб, діяльність яких пов'язана з використанням природних ресурсів та призводить до впливу на стан навколишнього природного середовища.

Спеціально визначені вищі та професійні навчальні заклади здійснюють підготовку спеціалістів у галузі охорони навколишнього природного середовища та використання природних ресурсів з урахуванням суспільних потреб.

Кугук Наталія

Стаття 1. *Завдання законодавства про охорону навколишнього природного середовища*

Завданням законодавства про охорону навколишнього природного середовища є регулювання відносин у галузі охорони, використання і

відтворення природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки, запобігання і ліквідації негативного впливу господарської та іншої діяльності на навколишнє природне середовище, збереження природних ресурсів, генетичного фонду живої природи, ландшафтів та інших природних комплексів, унікальних територій та природних об'єктів, пов'язаних з історико-культурною спадщиною.

Дей Валерія

Закон України
про охорону навколишнього природного
середовища
Розділ II

Стаття 12. *Обов'язки громадян у галузі охорони навколишнього природного середовища*

Громадяни України зобов'язані:

а) берегти природу, охороняти, раціонально використовувати її багатства відповідно до вимог законодавства про охорону навколишнього природного середовища;

б) здійснювати діяльність з дотриманням вимог екологічної безпеки, інших екологічних нормативів та лімітів використання природних ресурсів;

в) не порушувати екологічні права і законні інтереси інших суб'єктів;

г) вносити штрафи за екологічні правопорушення;

д) компенсувати шкоду, заподіяну забрудненням та іншим негативним впливом на навколишнє природне середовище.

Громадяни України зобов'язані виконувати й інші обов'язки у галузі охорони навколишнього природного середовища відповідно до законів України.

Богданьок Андрій

Стаття 11. *Захист прав громадян України у галузі охорони навколишнього природного середовища*

Україна гарантує своїм громадянам реалізацію екологічних прав, наданих їм законодавством.

Ради, спеціально уповноважені державні органи управління в галузі охорони навколишнього природного середовища і використання природних ресурсів зобов'язані подавати всебічну допомогу громадянам у здійсненні природоохоронної діяльності, враховувати їх пропозиції щодо поліпшення стану навколишнього природного середовища та раціонального використання природних ресурсів, залучати громадян до участі у вирішенні питань охорони навколишнього природного середовища та використання природних ресурсів.

Порушені права громадян у галузі охорони навколишнього природного середовища мають бути поновлені, а їх захист здійснюється в судовому порядку відповідно до законодавства України.

Баглай Євгеній

Ст. 32 ЗУ Про охорону навколишнього природного середовища
Державні стандарти в галузі охорони навколишнього природного середовища є обов'язковими для виконання і визначають поняття і терміни, режим використання й охорони природних ресурсів, методи контролю за станом навколишнього природного середовища, вимоги щодо запобігання забрудненню навколишнього природного середовища, інші питання, пов'язані з охороною навколишнього природного середовища та використанням природних ресурсів.

Драгун Владислав

"Стаття 11. Права власників земельних ділянок і землекористувачів

Власники земельних ділянок і землекористувачі мають право:
самостійно господарювати на землі;
власності на вироблену сільськогосподарську продукцію і доходи від її реалізації;

використовувати у встановленому порядку для потреб господарства наявні на земельній ділянці загальнопоширені корисні копалини, торф, лісові угіддя, водні об'єкти, а також

експлуатувати інші корисні властивості землі;

зводити житлові, виробничі, культурно-побутові та інші будівлі і споруди за погодженням з сільською, селищною, міською Радою народних депутатів. Зведення на орендованій земельній ділянці приміщень виробничого і невиробничого призначення, у тому числі житла, орендарі погоджують з сільською, селищною, міською, районною Радою народних депутатів, іншим орендодавцем;

власності на посіви і посадки сільськогосподарських культур і насаджень;

одержати від нового власника землі, землекористувача або місцевої Ради народних депутатів компенсацію за підвищення родючості ґрунтів у разі вилучення чи добровільної відмови від земельної ділянки.

Власники землі мають право надавати належну їм земельну ділянку або її частину у тимчасове користування, в тому числі на умовах оренди, у випадках і в порядку, передбачених земельним законодавством";

Логінов Антон

З А К О Н У К Р А Ї Н И

Про охорону атмосферного повітря

Розділ III

ЗАХОДИ ЩОДО ОХОРОНИ

АТМОСФЕРНОГО ПОВІТРЯ

Стаття 10. Обов'язки підприємств, установ, організацій та громадян - суб'єктів підприємницької діяльності щодо охорони атмосферного повітря

Підприємства, установи, організації та громадяни - суб'єкти підприємницької діяльності, що здійснюють викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря та діяльність яких пов'язана з впливом фізичних та біологічних факторів на його стан, зобов'язані:

здійснювати організаційно-господарські, технічні та інші заходи щодо забезпечення виконання вимог, передбачених стандартами та нормативами екологічної безпеки у галузі охорони атмосферного повітря, дозволами на викиди забруднюючих речовин тощо;

вживати заходів щодо зменшення обсягів викидів забруднюючих речовин і зменшення впливу фізичних факторів;

забезпечувати безперебійну ефективну роботу і підтримання у справному стані споруд, устаткування та апаратури для очищення викидів і зменшення рівнів впливу фізичних та біологічних факторів;

здійснювати контроль за обсягом і складом забруднюючих речовин, що викидаються в атмосферне повітря, і рівнями фізичного впливу та вести їх постійний облік;

заздалегідь розробляти спеціальні заходи щодо охорони атмосферного повітря на випадок виникнення надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру і вживати заходів для ліквідації причин, наслідків забруднення атмосферного повітря;

забезпечувати здійснення інструментально-лабораторних вимірювань параметрів викидів забруднюючих речовин стаціонарних і пересувних джерел та ефективності роботи газоочисних установок;

забезпечувати розроблення методик виконання вимірювань, що враховують специфічні умови викиду забруднюючих речовин;

використовувати метрологічно атестовані методики виконання вимірювань і повірені засоби вимірювальної техніки для визначення параметрів газопилового потоку і концентрацій забруднюючих речовин в атмосферному повітрі та викидах стаціонарних і пересувних джерел.

Кияшко Наталія

ЗАКОН УРСР ПРО ОХОРОНУ ПРИРОДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР 1960

ЗАКОН УРСР "ПРО ОХОРОНУ ПРИРОДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР" 1960 – перший в історії УРСР закон, який регулював увесь комплекс сусп. відносин у галузі охорони природи та раціонального використання природних ресурсів. Ухвалений Верховною Радою УРСР 29 черв. 1960, змінений і доповнений 25 серп. 1970. Складався з 11 розділів. У розділах 1, 2 визначалися: поняття охорони природи, об'єкти такої охорони, держ. органи та громад. орг-ції, відповідальні за охорону природи в республіці.

Під охороною природи розумівся комплекс держ. і громад. заходів, спрямованих на збереження, раціональне використання, розширене відтворення та розвиток природних ресурсів. Держ. охороні підлягали земля, надра, водні ресурси, ліси, поєззахисні й лісоохоронні лісосмуги, зелені насадження, типові ландшафти, курортні місцевості, рідкісні визначні природні об'єкти, природні заповідники й заказники, тваринний світ, атмосферне повітря та ін. природні багатства, як втягнуті в госп. обіг, так і ті, що не експлуатуються. Закон закріплював право виключної держ. власності на природні ресурси.

Розділи 3–8 присвячені регулюванню відносин у галузі охорони й раціонального використання конкретних природних ресурсів (землі, вод, лісів, надр тощо) та охорони повітря від за-бруднення. В розділі 9 містилися правові норми, що визначали порядок організації й режим охорони держ. заповідників, а також ін. об'єктів природи, які становлять наук. і природоістор. цінність або є пам'ятками природи респ. чи місц. значення. Відповідно до положення розділу 10 усі громадяни зобов'язані були сприяти охороні природи. Розділ 11 спрямовував відповідні держ. органи й громад. орг-ції на розроблення та здійснення комплексу заходів з охорони природи. Нормами цього ж розділу регулювалися питання юрид. відповідальності за порушення природоохоронних правил. Закон справив позитивний вплив на природокористування в УРСР. Його принципові положення були використані при розробці та ухваленні Закону Украї

"Про охорону навколишнього природного середовища" 1991.

Осадча Дарина

З А К О Н У К Р А Ї Н И

Про охорону земель

Стаття 3. Принципи державної політики у сфері охорони земель

Основними принципами державної політики у сфері охорони земель є:

забезпечення охорони земель як основного національного багатства Українського народу;

пріоритет вимог екологічної безпеки у використанні землі як просторового базису, природного ресурсу і основного засобу виробництва;

відшкодування збитків, заподіяних порушенням законодавства України про охорону земель;

нормування і планомірне обмеження впливу господарської діяльності на земельні ресурси;

поєднання заходів економічного стимулювання та юридичної відповідальності в галузі охорони земель;

публічність у вирішенні питань охорони земель, використанні коштів Державного бюджету України та місцевих бюджетів на охорону земель.

Розділ III

КОНТРОЛЬ У ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ

Стаття 19. Державний контроль за використанням та охороною земель

Державний контроль за використанням та охороною земель здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує

державну політику у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі, а за додержанням вимог законодавства про охорону земель - центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища.

Державний контроль за додержанням вимог законодавства про охорону земель здійснює центральний орган виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів.

Порядок здійснення державного контролю за використанням та охороною земель встановлюється законом.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин, проводить моніторинг родючості ґрунтів та агрохімічну паспортизацію земель сільськогосподарського призначення.

СИСТЕМА ЗАХОДІВ У ГАЛУЗІ ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ

Стаття 22. Система заходів у галузі охорони земель

Система заходів у галузі охорони земель включає:

державну комплексну систему спостережень;

розробку загальнодержавних і регіональних (республіканських) програм використання та охорони земель, документації із землеустрою в галузі охорони земель;

створення екологічної мережі;

здійснення природно-сільськогосподарського, еколого-економічного,

протиерозійного та інших видів районування (зонування) земель

економічне стимулювання впровадження заходів щодо охорони та

використання земель і підвищення родючості ґрунтів;

стандартизацію і нормування.

Кугук Юлія

Водний кодекс України

Стаття 13³. Басейнові ради

Басейнова рада - це консультативно-дорадчий орган у межах території річкового басейну, утворений при центральному органі виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері розвитку водного господарства, з метою забезпечення раціонального використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів, інтегрованого управління ними.

Басейнова рада утворюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері розвитку водного господарства, для вироблення пропозицій та забезпечення узгодження інтересів підприємств, установ та організацій у галузі використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів у межах басейну.

Рішення басейнових рад враховуються під час розроблення планів управління басейном та реалізації заходів щодо раціонального використання і охорони вод та відтворення водних ресурсів.

До складу басейнових рад входять представники центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, інших зацікавлених організацій, установ, підприємств та представники громадськості.

Типове положення про басейнові ради затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони навколишнього природного середовища.

{Главу 3 доповнено статтею 13³ згідно із Законом [№ 1641-VIII від 04.10.2016](#)}

Шумний Роман

Розділ X

Економічний механізм забезпечення охорони навколишнього природного середовища

Стаття 41. Економічні заходи забезпечення охорони
навколишнього природного середовища

Економічні заходи забезпечення охорони навколишнього природного середовища передбачають:

а) взаємозв'язок усієї управлінської, науково-технічної та господарської діяльності підприємств, установ та організацій з раціональним використанням природних ресурсів та ефективністю заходів по охороні навколишнього природного середовища на основі економічних важелів;

б) визначення джерел фінансування заходів щодо охорони навколишнього природного середовища;

в) встановлення лімітів використання природних ресурсів, викидів і скидів забруднюючих речовин у навколишнє природне середовище та розміщення відходів;

г) встановлення нормативів збору і розмірів зборів за використання природних ресурсів, викиди і скиди забруднюючих речовин у навколишнє природне середовище, розміщення відходів та інші види шкідливого впливу;

д) надання підприємствам, установам і організаціям, а також громадянам податкових, кредитних та інших пільг при впровадженні ними маловідхідних, енерго- і ресурсозберігаючих технологій та нетрадиційних видів енергії, здійсненні інших ефективних заходів щодо охорони навколишнього природного середовища;

е) відшкодування в установленому порядку збитків, завданих порушенням законодавства про охорону навколишнього природного середовища. (Стаття 41 із змінами, внесеними згідно із [Законом N 186/98-ВР від 05.03.98](#))

Боголюб Владислав

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Завдання законодавства про охорону навколишнього

природного середовища

Завданням законодавства про охорону навколишнього природного середовища є регулювання відносин у галузі охорони, використання і

відтворення природних ресурсів, забезпечення екологічної безпеки,

запобігання і ліквідації негативного впливу господарської та іншої

діяльності на навколишнє природне середовище, збереження природних

ресурсів, генетичного фонду живої природи, ландшафтів та інших

природних комплексів, унікальних територій та природних об'єктів,

пов'язаних з історико-культурною спадщиною.

Стаття 2. Законодавство України про охорону навколишнього природного середовища

Відносини у галузі охорони навколишнього природного середовища в Україні регулюються цим Законом, а також розроблюваними відповідно до нього земельним, водним, лісовим законодавством, законодавством про надра, про охорону атмосферного повітря, про охорону і використання рослинного і тваринного світу та іншим спеціальним законодавством.

Стаття 3. Основні принципи охорони навколишнього природного середовища

Основними принципами охорони навколишнього природного середовища є:

- а) пріоритетність вимог екологічної безпеки, обов'язковість додержання екологічних стандартів, нормативів та лімітів використання природних ресурсів при здійсненні господарської, управлінської та іншої діяльності;
- б) гарантування екологічно безпечного середовища для життя і

здоров'я людей;

в) запобіжний характер заходів щодо охорони навколишнього

природного середовища;

г) екологізація матеріального виробництва на основі

комплексності рішень у питаннях охорони навколишнього природного

середовища, використання та відтворення відновлюваних природних

ресурсів, широкого впровадження новітніх технологій;

д) збереження просторової та видової різноманітності і

цілісності природних об'єктів і комплексів;

е) науково обгрунтоване узгодження екологічних, економічних

та соціальних інтересів суспільства на основі поєднання

міждисциплінарних знань екологічних, соціальних, природничих і

технічних наук та прогнозування стану навколишнього природного

середовища;

є) обов'язковість екологічної експертизи;

ж) гласність і демократизм при прийнятті рішень, реалізація

яких впливає на стан навколишнього природного середовища,

формування у населення екологічного світогляду;

з) науково обгрунтоване нормування впливу господарської та

іншої діяльності на навколишнє природне середовище;

и) безоплатність загального та платність спеціального

використання природних ресурсів для господарської діяльності;

і) стягнення збору за забруднення навколишнього природного

середовища та погіршення якості природних ресурсів, компенсація

шкоди, заподіяної порушенням законодавства про охорону

навколишнього природного середовища;

ї) вирішення питань охорони навколишнього природного

середовища та використання природних ресурсів з урахуванням

ступеня антропогенної змінності територій, сукупної дії факторів,

що негативно впливають на екологічну обстановку;

й) поєднання заходів стимулювання.

Мись Ростислав

Про охорону атмосферного повітря

Атмосферне повітря є одним з основних життєво важливих елементів навколишнього природного середовища.

Цей Закон спрямований на збереження та відновлення природного стану атмосферного повітря, створення сприятливих умов для

життєдіяльності, забезпечення екологічної безпеки та запобігання шкідливому впливу атмосферного повітря на здоров'я людей та навколишнє природне середовище.

Цей Закон визначає правові і організаційні основи та екологічні вимоги в галузі охорони атмосферного повітря.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:

атмосферне повітря - життєво важливий компонент навколишнього природного середовища, який являє собою природну суміш газів, що знаходиться за межами жилих, виробничих та інших приміщень;

охорона атмосферного повітря - система заходів, пов'язаних із збереженням, поліпшенням та відновленням стану атмосферного повітря, запобіганням та зниженням рівня його забруднення та впливу на нього хімічних сполук, фізичних та біологічних факторів;

забруднення атмосферного повітря - змінення складу і властивостей атмосферного повітря в результаті надходження або утворення в ньому фізичних, біологічних факторів і (або) хімічних сполук, що можуть несприятливо впливати на здоров'я людини та стан навколишнього природного середовища;

забруднююча речовина - речовина хімічного або біологічного походження, що присутня або надходить в атмосферне повітря і може прямо або опосередковано справляти негативний вплив на здоров'я людини та стан навколишнього природного середовища;

викид - надходження в атмосферне повітря забруднюючих речовин або суміші таких речовин;

нормативи екологічної безпеки атмосферного повітря - група нормативів, дотримання яких запобігає виникненню небезпеки для здоров'я людини та стану навколишнього природного середовища від впливу шкідливих чинників атмосферного повітря;

норматив вмісту забруднюючої речовини у відпрацьованих газах та впливу фізичних факторів пересувного джерела - гранично

допустима кількість забруднюючої речовини у відпрацьованих газах пересувного джерела, що відводиться в атмосферне повітря;

норматив гранично допустимого викиду забруднюючої речовини стаціонарного джерела - гранично допустимий викид забруднюючої речовини або суміші цих речовин в атмосферне повітря від стаціонарного джерела викиду;

технологічний норматив допустимого викиду забруднюючої речовини - гранично допустимий викид забруднюючої речовини або суміші цих речовин, який визначається у місці його виходу з устаткування;

норматив якості атмосферного повітря - критерій якості атмосферного повітря, який відображає гранично допустимий максимальний вміст забруднюючих речовин в атмосферному повітрі і при якому відсутній негативний вплив на здоров'я людини та стан навколишнього природного середовища;

норматив гранично допустимого впливу фізичних та біологічних факторів стаціонарних джерел - норматив, який встановлюється для кожного стаціонарного джерела акустичного, електромагнітного, іонізуючого та інших фізичних і біологічних факторів на рівні, за якого фізичний та біологічний вплив усіх джерел у цьому районі з урахуванням перспектив його розвитку в період терміну дії встановленого нормативу не призведе до перевищення нормативів екологічної безпеки атмосферного повітря (за найбільш суворим нормативом);

джерело викиду - об'єкт (підприємство, цех, агрегат, установка, транспортний засіб тощо), з якого надходить в атмосферне повітря забруднююча речовина або суміш таких речовин.

Стаття 2. Законодавство про охорону атмосферного повітря

Відносини в галузі охорони атмосферного повітря регулюються цим Законом, Законом України "Про охорону навколишнього природного середовища" (1264-12) та іншими нормативно-правовими актами.

Стаття 3. Державне управління в галузі охорони атмосферного повітря

Державне управління в галузі охорони атмосферного повітря відповідно до закону здійснюють:

Кабінет Міністрів України;

спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів;

спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань охорони здоров'я;

Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, інші центральні та місцеві органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування.

Максименко Наталія

Стаття 46. Землі іншого природоохоронного призначення та їх використання

Опубліковано в Земельний кодекс України : Земельний кодекс України

1. До земель іншого природоохоронного призначення належать земельні ділянки, в межах яких є природні об'єкти, що мають особливу наукову цінність.

2. Межі земель іншого природоохоронного призначення закріплюються на місцевості межовими або інформаційними знаками.

3. Порядок використання земель іншого природоохоронного призначення визначається законом

Ч. ч. 1 і 3. Ч. 1 ст. 46 ЗКУ визначає землі іншого природоохоронного призначення" дуже чітко, не даючи чіткої відповіді, які саме земельні ділянки слід відносити до цієї різновиди земель. Однак проблеми це не породжує, оскільки ніяких особливостей правового режиму з належності земельної ділянки до земель іншого природоохоронного призначення" не слід - ч. 3 коментованої статті, яка стосується порядку використання (режиму) цих земель, відсилає в порожнечу: закон, який визначав би режим земель саме "іншого природоохоронного призначення", немає.

Також ст. 55 Закону України "Про природно-заповідний фонд України" передбачає можливість резервування цінних природних територій для наступного заповідання з встановленням їх спеціального режиму. Ці території не можна віднести до земель природно-заповідного фонду, однак вони мають специфічний природоохоронний режим, що дозволяє віднести їх до земель іншого природоохоронного призначення. Так, наприклад, ст. 2 Указу Президента України "Про резервування цінних природних територій для наступного заповідання" від 24.04.98 N 374/98 передбачено, що "на територіях, що резервуються, не допускається без погодження з Міністерством охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України житлове, господарське, дачне будівництво, проведення меліоративних робіт, розорювання та заліснення цілинних і перелогових земель та інша діяльність, яка може призвести до знищення або руйнування цінних природних комплексів та об'єктів. ».

Падалка Діана

Стаття 71. Участь України у міжнародному співробітництві у галузі охорони навколишнього природного середовища

Україна бере участь у міжнародному співробітництві у галузі охорони навколишнього природного середовища на державному рівні відповідно до законодавства України та міжнародного права.

Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що містяться в законодавстві України про охорону навколишнього природного середовища, то застосовуються правила міжнародного договору.

Україна здійснює заходи щодо розвитку та зміцнення міжнародного співробітництва у галузі охорони навколишнього природного середовища з іншими державами, а також в рамках природоохоронної ООН та організацій, що входять в її систему, інших урядових і неурядових міжнародних організацій.

Ілленко Наталія

Стаття 2

Водне законодавство України

Завданням водного законодавства є регулювання правових відносин з метою забезпечення збереження, науково обгрунтованого, раціонального використання вод для потреб населення і галузей економіки, відтворення водних ресурсів, охорони вод від забруднення, засмічення та вичерпання, запобігання шкідливим діям вод та ліквідації їх наслідків, поліпшення стану водних об'єктів, а також охорони прав підприємств, установ, організацій, і громадян на водокористування.

Водні відносини в Україні регулюються цим Кодексом, Законом України "Про охорону навколишнього природного середовища" та іншими актами законодавства.

Земельні, гірничі, лісові відносини, а також відносини щодо користування та охорони рослинного та тваринного світу, територій та об'єктів заповідного фонду, атмосферного повітря, виключної (морської) економічної зони та

континентального шельфу України, що виникають під час користування водними об'єктами, регулюються відповідними законодавством України.

Піляєва Ірина

Про охорону навколишнього природного середовища

Стаття 38. Загальне та спеціальне використання природних ресурсів

Ст. 38 ЗУ Про охорону навколишнього природного середовища від 25.06.1991 № 1264-XII

Використання природних ресурсів в Україні здійснюється в порядку загального і спеціального використання природних ресурсів.

Законодавством України громадянам гарантується право загального використання природних ресурсів для задоволення життєво необхідних потреб безоплатно, без закріплення цих ресурсів за окремими особами і надання відповідних дозволів, за винятком обмежень, передбачених законодавством України.

В порядку спеціального використання природних ресурсів громадянам, підприємствам, установам і організаціям надаються у володіння, користування або оренду природні ресурси на підставі спеціальних дозволів, зареєстрованих у встановленому порядку, за плату для здійснення виробничої та іншої діяльності, а у випадках, передбачених законодавством України, - на пільгових умовах.

Бучик Ірина

Стаття 8. *Наукові дослідження*

В Україні проводяться систематичні комплексні наукові дослідження навколишнього природного середовища та природних ресурсів з метою розробки наукових основ їх охорони та раціонального використання, забезпечення екологічної безпеки.

Координацію та узагальнення результатів цих досліджень здійснюють Академія наук України та центральний орган виконавчої влади, що

реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища.

Ботвинко Аліна

З А К О Н У К Р А Ї Н И

Про охорону

земель

Стаття 15. Повноваження місцевих державних адміністрацій у галузі охорони земель

До повноважень місцевих державних адміністрацій у галузі охорони земель належать:

забезпечення реалізації державної політики щодо використання та охорони земель;

участь у розробленні та забезпеченні виконання загальнодержавних і регіональних (республіканських) програм у галузі використання та охорони земель;

здійснення контролю за використанням коштів, що надходять у порядку відшкодування втрат сільськогосподарського і лісогосподарського виробництва, пов'язаних з вилученням (викупом) земельних ділянок;

координація здійснення державного контролю за використанням та охороною земель;

економічне стимулювання раціонального використання та охорони земель відповідно до закону;

установлення обмежень (обтяжень) у використанні, тимчасова заборона (зупинення) чи припинення використання земельної ділянки громадянами та юридичними особами в разі порушення ними вимог законодавства в галузі охорони земель;

вирішення інших питань у галузі охорони земель відповідно до закону.

